

BÉKA... 2.

Szín-Vonal Alapfokú Művészeti Iskola tanulójának munkája

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2019

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 30 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kupás Virág: Békának szárnyakat?

II. helyezett lett:

Domokos Edit: Béka-nász

III. helyezett lett:

Szűcs Terézia: A varangy és az Isten

című írása.

Gratulálunk!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Békakergető

Békát űzni a garázsból nem olyan jó tréfa,
kis híján a kerék alatt végezte a béna.
Miért akart a garázsunkban téli szállást lelni?
Hiszen neki kövek alá, a kertbe kell menni.
Eltűnődtem: nagy ikerház, nehéz megkerülni,
Lehet, hogy egy béka-utat kellett volna hagyni?
Meg is mondom az uramnak: bontsa le a garázst,
Ne kelljen annyit caplatni, na még ilyen blamázszt!
Vagy vödörrel álljon lesben, s csípje el a komát,
különben még felfedezi magának a szobát.
Nem hiszem, hogy éjszakánként szíves vendég lenne,
Inkább hiszem, hogy engem a frászkarika törne.
A békának amúgy is a kövek közt a helye:
vagy a fűben, vagy a tóban, s nem a krumplis ládikóban!
Előbb-utóbb bajba kerülsz, ha folyton a küszöbön ülsz.
Garázsunkat hát elkerüld, mert innen lapáton repülsz!
Ejnye-ejnye! Nem megmondtam? Csípjen meg a gólya!
Ha még egyszer itt talállok, neki adlak, meg nem szánlak,
s megtanulsz repülni!

Buday Anikó: Békakirály

A falunkban, és azon belül az utcánkban sok gyermek volt a hetvenes évek elején. Én is gyesen voltam otthon két pici gyermekemmel. Igazi gyermekparadicsom volt egy falu azokban az időkben. Televízióban csak három csatorna volt, az egyes, a kettős és a Duna tévé. Számítógép, internet még nem létezett, telefon sem volt minden házba bevezetve. A gyerekek a nyarat az utcán töltötték, vagy valamelyik barát udvarában játszottak. Szabadok, egészségesek, vidámak voltak, tele élményekkel. Nem kellett féltetni őket, hisz autó is ritkábban járt az utakon, nem volt nagy forgalom. Mindezzel együtt azért a gyesen lévő

anyukák, a nagyszülők fél szemüket a gyerekeken tartották. A mi szomszédunkban két hatéves fiúkerpár és egy négyéves kislány lakott. Két házzal arrébb két kislány, öt- és hatévesek, a másik oldalon egy négyéves fiúciska lakott. Beláttunk egymás kertjébe, hisz majdnem minden ház új építésű volt, ezért kerítés és sövény még nem védte az udvarokat.

Sokszor néztem én is Őket az ablakból, az erkélyről, vagy hallottam vidám kacagásukat, ha a kertben dolgoztam. Egyik nap arra lettem figyelmes, hogy a szomszéd udvarában egy pár gyerek körbeáll valamit. Öt-, hatéves csöppségek, lányok, fiúk vegyesen. Kíváncsi lettem, miben törik a fejüket, mit néznek olyan izgatottan. A lányok néha fölsikítottak, majd zavart nevetéssel odébb mentek, a fiúk csúfolódva évődtek velük. No, gondoltam, ezt már megnézem magamnak, mi ez a nagy ribilíó, annál is inkább, mert a háziak dolgozni voltak, a gyerekekkel a nagymama volt otthon, ő pedig a hátsó kertben kapált, nem hallotta a gyerekeket. Odaérve, mikor a gyerekek észrevették, hogy feljűk megyek, szétnyílván utat engedve láthatóvá tették csodálatuk tárgyát, izgatottságuk okát. Nem volt más, mint egy hatalmas varangyos béka. Egy anyabéka, épp petezés előtt lehetett, hatalmas nagy hassal.

Még soha nem láttam ekkora varangyos békát, de, hogy segítségére legyenek szegénynek, rászóltam a gyerekekre, hagyják békén a varangyot, ne nyúljanak hozzá. „De mi csak szeretnénk nézni, és megsimogatni” - nyúlt a béka felé Imike, az alsó szomszéd életrevaló, huncut fia. „Én nem félek tőle” - mondta, bátran kihúzva magát, ezzel is demonstrálva bátorságát. „Nem is kell tőle félni, de hozzányúlni, bökdösni, piszkálni nem szabad. Nem azért, mert nem félsz tőle, hanem azért, mert Ő a békakirály, a békák nagyhatalmú királya” - csúszott ki a számon. „Ő a falu összes békájának az uralkodója, értitek, tilos hozzányúlni, mert akkor fellázad a falu összes békája.” „És ezt honnan tetszik tudni?” - kérdezte az ötéves Ágika, a két házzal arrébb lakó Kovácsék kislánya. „Onnan, hogy láttam már rajta a koronát” - toldottam meg a mesémet, amit már egy kicsit bántam, fogalmam sem volt róla, hogy mászok ki belőle. „Este, mikor már mindenki alszik, előjön a kövek alól, kiugrál a holdfényre a sziklakert mellett, és ott sütkérezik a hold sugarában, fe-

jén egy apró, pici korona ragyog ilyenkor. Ha a holdat eltakarják a felhők, vagy lassan közeleg a hajnal, a békakirály leveti apró koronáját, és visszabújik a kövek alá. Na, ennyi gyerekek, hagyjátok szépen visszabújni a vackába, hadd pihenjen, ti pedig menjetek máshová játszani" - zártam le a békaügyet. Biztos voltam benne, hogy ezek után nem fogják bántani a lurkók ezt a szegény teremtményt, s visszamentem a kertbe gyomlálni. Bizony nagyot tévedtem, másnap már nem három-négy gyerek jelent meg a szomszédék udvarában, hanem a duplája. Mindegyik a békakirályt szerette volna látni. „Na, te bolond, ezt jól megcsináltad!” - korholtam magam félhangosan, s siettem újra megmenteni a varangyot. Közelebb érve Ágika hangját hallottam, ahogy azt meséli a többieknek, az anyukája egyszer mesélt neki egy békáról, amit a szegény lány megpuszilt, és királyfi lett belőle. El is vette feleségül, és gazdagon éltek. „Mi lenne, ha megpusztilnánk, talán királyfi lesz belőle. Szerintem Ő az elvarázsolt királyfi, akit a Berci nagymamája elvarázsolt.” Ekkor már szedtem a lábamat, hogy ezt a varázslatot, illetve a csókot megakadályozzam. „Miért, a Berci nagymamája tud varázsolni?” - kérdezte az ötéves Melinda. „Biztos” - válaszolt Ágika. - Az anyukám mondta az apukámnak, hogy Berci nagymamája egy boszorkány, aki állandóan csak károg másokra. „Mi az, hogy károg?” - kérdezte Melinda. „Hát azt én nem tudom, de biztos valami boszorkányság.” Ekkor már alig tudtam vissz tartani, nehogy hangosan elnevessem magam. Odaérve azt sem tudtam, mit mondjak, hisz ezt a lavinát én indítottam el, nekem kell véget vetnem ennek. „Ágika - szóltam - menjetek szépen hintázni, vagy hozzánk labdázni az udvaron, a békakirály nagyon álmos, mert az este békagyűlést tartottak, elhatározták, hogy leköltöznek a faluvégi patakhoz, ott az emberek és a gyerekek nem zavarják őket. Éjszaka útra kelnek, tehát a békakirálynak most pihennie kell.”

A gyerekek nem nagyon akartak megindulni, mindegyik látni akarta még egyszer a varangyot.

Nagy nehezen aztán sikerült kitessékelnem őket a kertből, pár perc múlva már hallottam a mi kertünkből a vidám csivitelést. Aznap este átmentem a szomszédba, mikor Irma és Bálint hazaértek a munkából. Elmeséltem nekik, hogy két napja király lakik a szép sziklakertjük egyik

köve alatt, de jó lenne elvinni onnan, mert anyabéka, és nyugalom kell neki. Itt, mivel a gyerekek felfedezték, én meg, hogy békén hagyják, kitaláltam egy mesét. Ezzel olajat öntöttem a tűzre, mert még jobban felhívtam szerencsétlen békára a figyelmet. Ezért úgy gondoltam, Péterrel levinnénk a patakhoz, ott nem érheti baj, nyugodtan lerakhatja a petéit, és világra jöhetnek a vízben az ebihalak. Mivel ők eddig sem tudtak a békáról, így beleegyeztek, hogy elvigyük onnan. Szürkületkor beletettük egy dobozba a békakirályt, és valóban a patak partjánál, egy fűzfagyökéknél találtunk egy jó nagy üreget, oda helyeztük Őméltóságát, majd megnyugodva hazamentünk. Másnap jöttek a gyerekek, de már csak egy apró aranykoronát találtak a sziklakert egyik kövén. Elmeséltem nekik, az éjszaka, mikor a hold felragyogott az égen, láttam, ahogy a békák serege a békakirály vezetésével elindult a patak felé, a nádas mélyére. Az lett az otthonuk, és ha este kint ülnek a kertben, vagy nyitva hagyják egy kicsit a hálósobájuk ablakát, hallani fogják a patak felől a békák vidám kuruttyolását. Megígérték, hogy meg fogják hallgatni. Így esett, hogy egy varangyot királlyá avattam. Esténként a nyári melegben, ha hallottam a békák „énekét” a patak felől, hozzá a tücskök ciripelését, eszembe jutott a varangyos béka anya, s arra gondoltam, talán a gyerekei hangját hallom a csendes nyári estén. Hogy az apró korona hogy került oda a sziklakertbe? Azt vezeklésül készítettem aznap éjjel, mikor a békát levittük a patakhoz. Pezsgősüveg dugójának a drótjából hajtogattam a koronát, majd még karácsonyról megmaradt aranyfüsttel fújtam be, amivel a karácsonyfára kerülő diókat szoktam annak idején szép aranyra festeni.

Kutasi Horváth Katalin: Békaleves

Higgyétek el, csak annyira vagyok kíváncsi, mint bárki más! De már régóta nem hagyott nyugodni valami. Túl sok furcsaság övezte nagynénéimet, akikkel egy földél alatt laktunk. Mindig is gyanús volt nekem ez a két asszony. Ismerték egymás gondolatait, s amit az egyik elkezdett mondani, azt sokszor a másik fejezte be. És valahogy nemcsak egymást

ismerték úgy, mint a saját tenyerüket, vagy értették meg úgy, mint saját magukat, de mintha legtöbbször kitalálták volna a mi gondolatainkat is. Anyám szerencsére egészen más volt, mint ők. Mintha összenőttek volna! Állandóan együtt voltak, sülve-főve, s mindig kotyvasztottak valamit, gyakran érthetetlen szavakat mormoltak, észre sem vették, és ha azt hitték, egyedül vannak, még inkább összevissza karattyoltak. Rendszeresen lejártak a közeli kis tóhoz, de nem akkor, mint más, rendes ember, á, véletlenül sem! Csak a jóég tudja, miben sántikáltak! Persze, leginkább az iszapban... Nem lepett volna meg, ha egyszer csak nyom nélkül elnyeli őket a mocsár! A nádasban órák hosszat elbíbelődtek. De hisz nem gyerekek már! Mi a csudát tudtak annyira érdekesnek találni a buzogányok között?

Még a szemük sem állt jól, mikor nagy nehezen hazakeveredtek ilyenkor kosárkáikkal, melyeket féltve őriztek, s melyekbe véletlenül se nyerhettem betekintést, pedig a leghuncutabb trükkökkel álltam elő, hogy megtudjam, mit rejtenek. A kéjtől, a bosszútól izzott a szipirtiók szembogara, s felfokozott vágy ült ki az arcukra. Az izgalomtól remeggett minden porcikájuk, s alig bírták kivárni, hogy végre mindenki elpihenjen, titkos szeánsukat megkezdhessék az erdőbe kisonva az éj leple alatt. Utólag felidézve ezeket az estéket, melyek néném részéről tele voltak a várakozás feszültségével, mindig bizarr hangulat ülte meg a tájat. Hol a holdtölte tette misztikussá, hol a távoli villámfények színezték romantikussá, hol a szelek süvítettek hátborzongatóan, de volt, hogy a macskákon volt a rosszbaj, máskor meg a baglyok huhogtak sötétre festve a jövő kilátásait, de ha ez mind hiányzott, akkor a sejtelmes köd tette furán varázslatosá az éjszakát.

El sem tudtam képzelni, mit művelhetnek ilyenkor anyám nővérei odakint, de kezdtem belebetegedni a titokba... Aztán elhatároztam, hogy mindenképp utánajárok a rejtélynek, kiszököm utánuk az éjbe. A szívem majdnem kiugrott a várakozásban. Mikor megláttam, hogy Borcsa néném még az üstöt is a vállára veszi, még inkább felcsigázódtam. Hogy a kosarakra is szükség van az akcióhoz, azon meg sem lepődtem. Egy tisztásig követtem őket. Igazán nem volt nehéz megbújni a fák közt.

Míg a tűzzel foglalatoskodtak, arra lettem figyelmes, hogy az egyik kosár mocorog. Már mint mozog a kendő, amivel le van takarva. Julcsa néném is észlelte, s így szólt:

- *A veszedet érzed tán?
Vágjalak most jól kupán?
Életednek alkonyán
Viselkedj a tivornyán!*

Megijedtem, először azt hittem, hozzám szól, észrevett. De rájöttem, hogy a kosárhoz intézte szavait. Végképp nem értettem, mi folyik. Aztán gúnyos kvartyogást hallottam:

- *Breke, breke, brekeke,
Milyen nagy a feneke!*

Azt hittem, csak képzelődöm. De Borcsa néni válaszolt:

- *Ej, te béka, mit brekegsz?
Ilyen pimasz nem lehetsz!*

Az illető béka a kosár szélén ücsörgött már, s kihívóan nézte a vénlányt. Kissé felfújta magát, mielőtt kibökte:

- *Békatappancs, varjúháj,
Be nem állna ez a száj!*

Borcsa rájött, hogy ez lehet az egyik béka, aki a múltkor kicsúszott kezeik közül, s úgy látszik, még mindig nem tanulta meg a leckét, hisz szentelenkedik. Valamiféle füvet szórt felé, miközben odavetette:

- *Elég volt már, ne brekegj,
A többi közt se kéjelegj!*

Nagy csodálkozásomra a béka szó nélkül visszament a kosárba, s nemsokára már minden elő volt készítve az eseményhez, amit nem mertem még sejteni se, mi lehet. Javában égett már a tűz, s míg a bográcsban lassan bugyogni kezdett a víz, erősen törtem a fejem. Most akkor a kosár tényleg békával lenne tele? De nem volt idő elmerengeni ezen, mert Julcsi és Borcsi - magamban csak hívhatom így őket - egymás mögött elkezdett a tűz körül járni. Időnként beleszórtak, beledobáltak valamit az üstbe kötényük zsebéből. Leginkább füveket, vadvirágokat, azontúl beazonosíthatatlan gyökereket, rögöket. Biztos volt köztük zsurló, kígyó- és ördögtej, mókusfül, de jobb is, ha nem firtatom. Összenéztek, majd varázsütésre elkezdték skandálni:

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Körbe, körbe, karikába,
Törjön ki a lába szára!
Rosszat mondott, rosszat tett,
A bácsikánk sánta lett!

Elhűltem. Jóska bácsi nemrég tényleg lesántult, méghozzá váratlanul, látszólag minden ok nélkül. Valaki megátkozta volna? Most meg a nénikéim elátkozzák az átkozódót? Borcsáék boszorkák? Ezért kellene a békák? Lehet, hogy kígyók is vannak a kosárban? Mikor itt tartottam gondolataimban, hirtelen lehajolt egy békáért, akit be is hajított Julcsi az üstbe, míg egy másik méltatlankodva felbrekegett a kosár mellől. Julcsi azonnal leteremtette:

- Ej, te béka, mit ugrálsz?
Nem is félsz, hogy pórul jársz?

Nénikéim megfordultak, s ellenkezőleg kezdték járni bűvös köreiket.

- Járjunk most a visszájára,
Ne vegyen minket többé szájára!
Hasadjon ketté a foga!
Minket szidott? Nem volt joga!

Húha! Most már tudni fogom, ki szidta Borcsáékat, amennyiben hat a ráolvasás. Előre kitervelték a forgatókönyvet, hogy kit ki utánátkoznak meg? Ja! De hisz amúgy is mintha egy aggyal gondolkodnának, egy szívvel éreznének... Borcsa egy újabb békáért nyúlt, majd újra irányt váltva folytatták a kört.

- Körbe, körbe, szaporázzuk,
Ezt a békát leforrázzuk!

Jaj, szegény békák! Hányadik áldozat ez már! Mire jó ez az egész? Csak így hat a szitok? Mit akarnak ezzel a főzettel? De már folytatták is a szertartást:

- Ránduljon görcsbe a szája,
Ne legyen több unokája!
Az öcséinkre rosszat mondott,
Mágnesként vonzza a gondot!

Hoppá! Ez Piroska néni lesz! Hiába figyelmeztetem, a baj úgymint utoléri, nem lehet elkerülni, ha ez a boszorkányság ér valamit... De tényleg

kezdek hinni benne? Mondjuk sok mindent megmagyarázna... Az a sok rejtélyes eset! Azok a sokatmondó összenézések... De Julcsi már nyúlt is a következő kvartyogó békáért, akit azonnal becézve szidalmazni kezdett:

- *Pici király, málészáj,
Hogyha kvartyogsz, jobban fáj,
Ugorj be az üstbe,
Tervünk ne menjen füstbe!*

Avatkoztam volna közbe, ahogy először, ösztönösen akartam? Egy kicsit le voltam dermedve, hisz még sosem láttam ilyen furcsa „játékot”, de legfőképp attól féltem, hogy békává változtatnak Borcsáék, hiába van a tóban utánpótlás, s akkor aztán kereshetnek a szüleim! De tényleg, hát nyugodtan alszanak? Fel sem tűnik nekik, hogy nem vagyok az ágyamban? De a bennem még mindig munkálkodó kíváncsiság sem hagyta, hogy azt tegyem, amit egy állatvédő gondolkodás nélkül cselekedett volna. Míg Borcsa megkavarta a főzetet, elkalandozó gondolataimba újabb rigmus kéredzkedett be:

- *Nem emelte köszöntésre,
Ne legyen pénze söntésre!
Essen le mindig Zsolti kalapja,
Mégiscsak ez minden illem alapja!*

Na, ezen aztán elmosolyodtam. És ha csak el volt gondolkodva mélyen Zsolti? Olyan nagy bűn ez? Ezért szomjazzon? Kopaszodó haja meg folyamatosan gúny tárgya legyen?

- *Anyuci szép kis varangya,
Ez életed utolsó kalandja!*

Jaj, megint úgy éreztem, mintha nekem szólának a szavak! Pedig „csak” egy újabb békaáldozatnak... Majd egymás után mondták haraggal telt hangon nagynénéim valakiknek, akiket nem tudtam beazonosítani:

- *Varjúháj és liba nyaka,
Ez a napnak legjobb szaka,
Átkot szórok, sorsot vetek,
Egyen meg a fészkes retek!
- Békacombot ropogtatok,*

*Majorannát morzsolgatok,
Orrod alá borsot török,
Köréd bosszúhálót szövök!*

Éreztem, hogy az utolsó kör jön, s hogy az utolsó békán van a sor. Borcsa sokáig kotorászott a kosárban. Örültem, hogy nem lesz több áldozat, de szégyelltem, hogy ennyi ártatlan kis kétéltű járt pórul, mivel nem álltam ki értük... S közben már Julcsi mondta is a magáét:

*- Gülü szemed meresztheted,
Átkaimat nem értheted,
Én most Gyurit megátkozom,
Vele már nem barátkozom!*

Borcsa meg helyeselt, hisz ami Julcsit bántja, az őt is, ezért felerősítette a szitkot:

*- Sündisznónak nincsen szőre,
Ne nézz, Gyuri, másik nőre,
Vakulj inkább két szemedre,
Gondolj csak a kedvesedre!*

Elkezdtem fájni. Vagy csak a rémisztő, furcsa élmény hatott rám dermesztően? A tűz már csak pislákol, nagynénéim elkezdtek szedelőzködni, és bár kíváncsi lettem volna arra is, mi a sorsa a „békalevesnek”, éreztem: azonnal feltűnés nélkül vissza kell lopóznom az ágyamba.

Gyuri bácsit persze másnap kora reggel figyelmeztettem, nehogy szemet vessen másik nőre, próbáljon nagyon kedves lenni Julcsi nénémhez, aki valószínűleg nem fog vele sokáig szóba állni, de hátha idővel megenyhül.

Aztán amikor egy kicsit később belestem néném szobájába, furcsa üvegcséken akadt meg a szemem. A bennük lévő folyadék színe alapján akár az éjszaka kotyvasztott főzet is lehetett. Mi a csudára fogják használni? Aztán bevillant valami. Nemcsak az éjszakai távoli villámok cikázó fénye, hanem... Mintha korábban láttam volna hasonló üvegcséket Borcsáké kezében, amint furcsa sugdolózás közepette átadják valamilyik falubélinek vagy egy „gyüttmentnek”! Lehet, hogy bájjitalnak vagy egyéb varázsszernek minősül az a kotyvalék, amit az erdőn főztek ki? Tán más-más ráolvasás, varázsszó, rigmus esetén más a hatása? Na,

majd résen leszek, mindenképp meg kell tudnom! Pedig higgyétek el, csak annyira vagyok kíváncsi, mint bárki más!

Dobó Georgina: Mendemonda

Hittem régen a mesékben,
Mégis pórul jártam,
Megcsókoltam egy királyfit,
s békává váltam.
Köddé vált a lovag,
S vele minden álmom.
Csak lova fehérségét látom,
S az út porát, ahol elgáncsol.
Nem így szokott lenni a mesékben.
Te ezt érted?

Sárváry Mariann: Frosch kisasszony története

A tópart csendes volt. A fehér vízililiomok már nyíltak. Az aranyhalak kiragyogtak az algás vízből. Darazsak jöttek inni a tó felszínére. A zöld béka ott ült az egyik kerek levélen zsákmányra várva. Frosch kisasszony a parton üldögélt, gyönyörködött az idillben, és leste kedvenc békáját, ahogy vadászik. Ha elkapott egy repülő rovar, belevetette magát a vízbe. Aztán mintha mi sem történt volna, újra kimászott egy másik leshelyre. Frosch kisasszonynak gyakran eszébe jutott a mamájától hallott gyerekkori mese: „Békaanyó karjára akasztotta piaci kosarát, és így szólt az ő gyerekeihez:

- Maxika, Kloxika meg a Tuhutum, jók legyetek, hozok nektek hízott darázst, szúnyogvesét, hozok nektek...tek...tek. Hanem az ajtót ki ne nyissátok, mert ott van a nagy kígyó, kitátja a nagy száját, és hamm, bekap!”

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Hányszor mesélte ezt nekik a mamájuk! Frosch kisasszony így merengett éppen, amikor csodált zöld békája hirtelen megszólította:

- Miért búslakodsz, kedves?

- Te tudsz beszélni?

- Igen, mást is tudok. Régóta figyelek már itt, a tóparton. Ki veled, látom, hogy bánt valami elég hosszú idő óta!

- Nem találom a páromat. Szeretnék már családot, de valamiért nem sikerül.

- Apámtól tanultam egy varázsigét. Azt mondta, egyszer az életben használhatom. Ha úgy látom, hogy valakin segíteni tudok veled. Te olyan szép vagy, megérdemled, hogy sikerülhessen - ezzel felfújta magát, hangosan és ütemesen brekegni kezdett jó néhány percig. Egyre csak nőtt, növekedett, majd megrázta magát, és kilépett a tó partjára. Frosch kisasszonynak leesett az álla, mivel egy mosolygós, jóképű fiatalember nézett vissza rá.

- Hát ezt hogy csináltad?

- Telik az életem, itt az idő, hogy jót tegyek veled. Elfogadsz-e párodnak? - kérdezte, és odanyújtotta a kezét a kékszemű, vörös hajú végzet asszonya felé.

- Ha már ilyen áldozatot hoztál értem, megpróbálhatjuk!

Egymásba karoltak, bementek a vadszőlővel befuttatott házba. Ezzel a csodás nappal kezdődött közös életük. Frosch kisasszony boldog volt, szerencsésnek érezte magát, de a bőréből nem tudott kibújni. Folyton magával volt elfoglalva, órákat cicomázta magát a fürdőszobában, azt szerette, ha ő irányíthatta a döntéseiket. Társaságban nem győztek irigykedni rá, hogy ilyen hirtelen megtalálta az ideális társat, aki csendes, vonzó, felelősségteljes, és még házasságra is hajlandó. Így teltek a hetek, a hónapok. Kívülről mindenki szép párnak látta őket, de a hátuk mögött összesúgtak:

- Meddig bírja még elviselni ezt a túlzott dominanciát? Hogy lesz ebből tartós házasság?

Frosch kisasszony nem törődött az aggodalmaskodókkal. Örült, hogy befejezhette az internetes párkeresés hiábavaló próbálkozásait. Gondoskodott arról, hogy mindig kívánatos legyen, továbbá kellemes be-

BÉKA... 2.

---

szélgetőtárs. De igazán figyelni a másik igényeire nem tudott. Lefoglalta a munkája, az esküvői előkészületek, a közösségi oldalak. Posztolta az irigylésre méltó képeket magukról, és egyre csak számolgatta, kiket hívjon meg a pazar esküvőre.

Egyik reggel arra ébredt, hogy üres mellette az ágy. Kiment a kertbe, lesétált a tóhoz, és meglátta a békát a legnagyobb liliumlevélen.

- Miért hagytál itt engem? - kérdezte kétségbeesetten. Olyan szépen alakult az életünk!

A béka büszkén elfordította a fejét.

- Hogy tudnálak kiengesztelni?

A zöld béka beugrott a vízbe, beúszott a nádak közé, ahol egy kisebb testű, csillogó szemű társa várta.

Frosch kisasszony elhűlve fogta fel, hogy most ütötték le a kezéről a jóképű vőlegényét. A látványtól Maxikának érezte magát, amint éppen bekapja a nagy kígyó.

Császár József: Béka Sára álma

Békalepedőn fekszik,
békadunyha alatt alszik,
békavágyát alva látja
békakirály Sára lánya.

Békahonban nagy a zshivaj,
kikötött egy békaturtaj,
békaherceg megérkezett,
fogadni kell a vendéget.
Eléugrál egy mogorva,
nagyvilági kecskebéka.
Szól a hercegnek, kövesse,
egyenest a díszterembe.
Békaherceg, hogy belépett,
igen-igencsak elképedt:
rajta kívül odabent még

békabuzogányos őrség.
Békatarsoly derekukon,
békatőr az oldalukon.

Béka király megérkezett,
máris kérte a herceget,
mondja el, hogy mit szeretne,
neki drága az ideje.

Nem számított már az idő,
a herceg egy leánykérő.
Gondolta, hogy épp ideje,
legyen végre már egy veje.
Megbeszélték a menyegzőt,
az ebéddel a teendőit.

Egy lagziban fontos nagyon,
hogy mindenki jóllakhasson.

A békáknak jó szokása,
legyen mindig békakása,
béka gomba nélkül mit ér?

Kell még egy kis békakenyér,
békakáposzta is kapós,
ne legyen sem édes, se sós.

Békasaláta rengeteg,
szereti a békasereg.

Aztán sok-sok békalencse,
ezzel jön a jó szerencse.

Friss legyen a békasóska,
és finom a békakorpa!

Békaszólló vacsorára,
mehet mindenki dolgára.

Béka lepedőn fekszik,
béka dunyha alatt alszik,
béka álmából ébredt,
mit álmódott, az igaz lett.

Győri Nagy Attila: Békaiskola

Editke nagyon élvezte új feladatát. Mikor megtalálta a romok között azokat a könyveket az általános műveltségről, elhatározta, hogy kezelésbe veszi a kisbékák oktatását. Előtte még nem volt semmilyen iskola-féle náluk, és legszívesebben a felnőtteket is bevonta volna, de végül arról lemondott. Elég a kicsikre odafigyelnie. A mai nap már a harmadik könyvnél járt, áldotta az eget, amiért anno a szülei megtanították olvasni. Az egész környéken mindössze hárman tudtak, így nagyon büszke volt rá.

- Szervusztok, gyerekek! - üdvözölte a porontyokat. - Ma is sok új dolgot ismerhettek meg ezekből a csodálatos könyvekből.

A terem végén kisebb hangzavar alakult ki, de hamar elcsitította a lármázókat.

- Mindenki figyel? Akkor kezdem is a felolvasást - kinyitotta a könyvet, lapozott párat, nem ragaszkodott az oldalak sorrendjéhez.

- Ez jó is lesz mára. A téma a madarak étkezése. A verebek leggyakrabban magokat, főképpen olajos magvakat, de zöldségeket és apró rovarokat, gilisztákat is esznek. A gólyák előszeretettel fogyasztják a bé... -ekkor elakadt a szava, megnézte újra a szavakat és szörnyűlködő arckifejezésre váltott. - Hát mégis igaz! - sóhajtott fel.

A leghátul ülők közül egy kislány hangosan felsírt.

- Az apukámat egy gólya ette meg!

Editke nem akarta megijeszteni a kicsiket, így gyorsan lapozni kezdett.

- Tulajdonképpen a madarak étkezése nem is olyan fontos nekünk. Nézzük, mi van még ittt. Az ember étkezése. Látjátok, ez sokkal fontosabb. Az ember jó hozzánk, sokunkat védetté is nyilvánított. Itt egy fejezet a különleges ételeikről. Bizonyos kultúrákban megeszik a macska-, kutyahúst, de akár rovarokat, bé... -itt megint csak hüldezett a látottaktól és láthatóan egyre feszültebb lett. - Gyerekek, hagyjuk is ezt a sok étkezést, elég az alapvető műveltséghez, ha tudjuk, hogy mit eszünk mi, békák.

Újabb lázas lapozgatásba kezdett, majd felsóhajtva olvasta tovább a könyvet.

- A következő témánk az emberi test lesz. Igen, erről illik tudni pár apró dolgot. Nézzük csak: az emberi testtel az anatómia foglalkozik... A belső szerveket gyakran tanítják a diákoknak önálló boncolással egybekötve, amit leginkább bé.... - eddig bírta Editke, de az ő idegrendszerre se bír ki mindent, így felkiáltott:
- Elég! Ma csodálatos nap van kint! Minek ültök itt a hűvösben? Menjetelek és napozzatok, játsszatok, elvégre gyerekek vagytok!

Buday Éva: Béka

Békabarátaim a mocsári béka, az erdei, a kecske- és a varangyos béka, de a levelibéka a kedvesebb nekem. A kis breki inkább a tópartokon, nádasszéleken éldegél. Úgyesen ugrabugrál minden bokron át. A kétéltű csókkirály bájos figura, a szúnyogokat is meglepi, de ha gólya van a láthatáron, elkerüli, jól elbújik. Magányosan éldegél, szomorú is tőle, mert fogyóban vannak. Gondolt egyet, hogy társkeresőn keresi a párját, szerelmét, de eddig hiába... szinte reménytelenül. Már tízéves, ami brekiéknél nem fiatal kor. Fog az idő. A kedves kis breki, nevezzük Vilmának, a vízi- vagy levelibéka utolsó példánya igyekszik párt találni magának. Segítségére siettek a barátai. Felkutatták a még élő példányokat folyókban, patakokban. Találtak is néhány példányt szegénynek. Kezdte hívogatni őket a társasnász-kurutyteli reménnyel, bár egyre erőtlenebbé vált a sorozatos kudarcoktól.

Egyszer csak a társkereső oldalán egy erős akcentussal brekegő spanyol béka mutatkozott be: „Valentin a nevem, egyszerű fiú vagyok, szeretem a nyáresti békakoncerteket. Keresem a társam, a szerelmem, mint te.” Vilma örömmel fogadta a kellemes hangú idegen, Valentin udvarlását. „A távoli gyümölcsös szállítmánnyal érkeztem potyautasként, egy narancslevél fedezékében” - mesélte kedves brekegő hangján. A boldog kétéltűnek, Vilmának és Valentinnak sikerült egymásra találniuk. Most már semmi nem tartotta vissza Vilmát és Valentint az együtt ugrándozástól, a kurutyásztól a békahangversenyen. Meghatódva mondtak köszönetet a szeretettel küldött Tücsi tücsökszerenádnak. A vízpart minden irányból visszhangozta sokasodásuk boldog történetét.

Takács Mária: A győztes béka (limerick)

Száz kis béka a csúcs felé tört,
fele útnál már mind meggyötört,
tömeg rikolt: add fel,
célod nem éred el,
csak egyik: hallócsöve eltört.

Pap Mária: Béka a miskolci kocsonyában

Az egyszeri béka
elindult a célba.
Tötyögött és ugrott,
míg Miskolcra jutott.

Vitt ő a zsákjában
Miskolcra jártában
szúnyogot és legyet,
hogy ott majd azt egyen.

Lehet ő a legény,
gondolta a szegény,
s a mese kezdetén,
kalappal a fején,

zsákjával a hátán,
kalandokra várván,
elindult az útra,
hogy jusson a csúcsra...

Miskolc kedves város,
állít bizottságot,
fogadni a békát,
a kicsit se bénát.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Mesterséges tóba,
sáros fogadóba,
eresztenek vizet,
jaj, de nagyon hideg!

Nem bánja ezt hősiünk,
békaporonty ősiünk,
toccsan, lottyan, csosszan,
selymes vízbe pottyán.

Bruhaha, brekekel!
Még csak meg se nyekken!

Szomszédjában bogrács,
benne fő disznóság...
feje, füle, farka,
abból lesz kocsonya....

Özönlenek népek,
a kondérhoz férnek,
csipet só, s kell még bors,
meg fokhagyma is, sok,
adnak jó tanácsot
eme bölcs tanárok.

Hát békánk mit csinál?
Hátizsákot vizsgál.
Eltűntek a legyek,
szúnyogok sincsenek,
kiengedték őket
a huncut gyerekek:
Anti, Pál meg Anna,
a három rosszcsontja!

S állatbarát Évi
bevaló lédi,
hirtelen változik,
emígy fohászkodik:

- Ha királyfi lennél,
megcsókolnálak én!
Szép meseországban,
mesés, nagy pompában,
feleséged lennék,
gyerekeket szülnék!
De nem vagy királyfi!
Te rusnya állatfi!
Pocsolya a helyed!
Kocsonya fő melletted!

Fél kicsit a béka,
vinnyog hébe-hóba,
fáradtan brekeg,
tokája megremeg,
korgó gyomra most már
csak kocsonyára vár!

Ugrik egy jó nagyot!
Eléri a bognácsot.
Ráadásul behull!
Csak nem belefúl?
Dehogy fúl! Meglapul!
Húsok közt békahús!

Jönnek a szakácsok,
hófehér sapkások,
adagolják a lét,
sűrűjét, közepét!

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Elkészülnek hamar,
enni készülj, magyar!
Míg ez mind megalvad,
csak a zenét hallgasd!

Egy tányérban, nini!
Terpeszkedik Breki!
A tarka forgatag
mellette elhalad.

A jókedv általános,
minden mulatságos!
Forralt bor gőzölög,
senki sem hőbörög!

Szól a magyar nóta,
talpalávalója...
Énekkar nyekereg,
néhány táncos kereng...
A mi békánk brekeg,
amíg be nem reked!

Amott díszemelvény,
rajta sok díszvendég,
onnan jó díszbeszéd
hallatszik estig még.
Pompás és minden szép!
Ez ám az ünnepség!

Kóstolás, kosztosztás...
kezdődik sorállás...
kapós ez az étel,
mondanom nem is kell!

Az egyik tálkában,
talpig kocsonyában,
disznófülek között,
malacbőrök fölött
csücsül csúnya varangy...
neki szól a harang:
Bim-bam! Ma ünnep van!
Bim-bam! Ma szünnap van!
Bim-bam, ma véged van!
Bim-bam! Ma meghalhatsz!

Békáért ki áll ki?
Hol van Kosztolányi?
Nem bántja őt senki,
sőt, jön Lédi Évi, s
Anti, Pál meg Anna,
a három rosszcsontja...

Évi mondja: - Béka!
Te úgy ülsz ott, mint a
király a várában,
szomorú magában,
elátkozott módra,
és csak vársz a jóra!
Téged kitüntetlek,
fő helyre ültetlek!
Jönnek már a népek,
megcsodálnak téged!

Fújd fel magad szépen!
Fújd fel, kérlek szépen!

Hát békánk mit csinál?
Amit Évi kíván!

Lett nagy üdvrivalgás,
éljenzés, tapsolás...
Az este fénypontja:
miskolci kocsonya,
benne pislog béka,
mint pislogok én, ha
ilyet látok néha!

Bim-bam! Békuci!
Kocsonyából gyere ki!
Ne fújd fel magadat!
Mert nagyot pukkanhatsz!
Pusztíts csak szúnyogot!
Az néked a feladat!

Klotz Mária: Békaboncolás

Egy tavaszi napsütötte napon, miközben a Slötyi-tó partján sétáltunk, a bokor alatt egy zöld állatkára lett figyelmes a fiam.

- Ott egy béka! - kiáltotta Dániel örömmel.

- Jaj, de rusnya! - tettem hozzá.

- Dehogy, nézd milyen aranyos! - cáfolt meg.

- Hát nem tudom, nekem nem tetszik. Sikamlós zöld teste, guvadt szemei nem igazán nyerek el a tetszésemet. Inkább undorítónak találok - szomorítottam el.

- Tudod mit? Leülünk a padra és elmesélek neked egy történetet, amely most jutott eszembe a béka láttán:

- Gimnázium harmadik osztályában biológia órán békát boncoltunk. Négy-öt fős csapatokba verődtünk, és így körülvevünk egy-egy asztalt. Minden csoport kapott egy, már nem élő békát. Először úgy éreztem, nem bírom ki, hánynom kell. Kavargott a gyomrom az undorító látványtól. Aztán amikor Éva nénim, a biológiatanár elkezdte mondogatni az instrukciókat, valahogy megnyugodtam. Először a békákról mesélt ilyeneket: „A békák

vagy farkatlan kétéltűek közös jellemzője a farok hiánya kifejezett állapotban, a lapított test, a viszonylag gyenge elülső és izmos, hosszú ugrólábbá fejlődött hátsó végtagok, a düledt szemek. Ragadozók vagy rovarevők. 10-12 évig élnek." Életmódjukról és szaporodásukról is beszélt. Érdeklődéssel szemléltük az Igazi szemléltetőeszközöket, melyek az asztalokon kinyúlva feküdtek. Hogy honnan szerzett ennyi békát, nem árulta el.

Végül nekiálltunk a boncolásnak. Feladatomban az eszközök átadása volt, így szikét, tálkát, törülőrongyot stb. adogattam egy bátor fiúnak, aki felvágta az állatot. Hogy élvezte! Emlékszem, minden porcikáját fel-emelte, gyönyörködött benne. A béka belsőégei a kis tálkában foglaltak helyet, majd azokat mindenki megfoghatta, megnézhetette. Közben Éva néni magyarázott.

A békaboncolás végére elégedetten állapítottuk meg, hogy orvosi beavatkozást végeztünk, boncoltunk. Igazán élvezetes óra volt. Szegény állatkák! A fiam csendben hallgatta a történetet, majd elgondolkodva kifakadt:

- Hogy lehet békákat megölni? Hogy engedhette meg a tanár, hogy vadossátok?

- Hát igen, az állatok védelme nem igazán érvényesült az esemény kapcsán, de a tanulási folyamat szempontjából remek lehetőség volt - tettem hozzá.

A természetvédők ma mit mondanának? Biztos felháborodnának - folytatta és közösen megállapítottuk, hogy manapság ez talán nem fordulhatna elő. Napjainkban még békamentő programok is vannak, sőt a kétéltűek védett állatnak számítanak. Vigyáznunk kéne rájuk!

Még egy darabig ott nézelődtünk a Slötyi partján, majd hazaindultunk. Otthon a kezembe került egy béka fakanálbáb, amelyet még a gyerekeimnek készítettem. El is énekeltem egy békadalt: „Szár az tónak nedves partján döglött béka kuruttyol...” - hangzott a szövege és a dallama, hát csak úgy szárnyalt.

Így dolgoztam fel a tóparti látványt.

***

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon**

Kupás Virág: Békának szárnyakat?

A világ hatalmas. Ezzel tisztában van körülbelül mindenki, ám kevés az olyan teremtés, aki fel is akarja fedezni a világot, amiben éppen él. Nem volt ez velem sem másképp, nekem is tökéletesen megfelelt a tudatlanság, és tovább is élhettem volna benne, de az életem több volt egy „nem tudom”-nál.

A nevem Benedek, és egy olyan családdal éltem, akik állandóan nyitva hagyták a hűtőajtót, és hagyták odaégni a pirítóst, hogy feketeszen kényeztesse őket reggelente. Ha tehetném, bezárnám utánuk az ajtót és kinyitnám a szemeiket, hogy ne csak nézzenek, hanem lássanak is. Viszont nem beszélem a nyelvüket, sőt egyetlen emberi nyelvet sem beszélek. Ez azonban egyáltalán nem gátol abban, hogy megérintsem őket.

- Adj enni a kis férgednek! - nevetett a két copfba kötött lány, és utasította a testvérét, hogy gondoskodjon rólam.

- Benedek nem egy féreg, hanem egy hüllő - háborodott fel Marci és csúnyán nézett a másikra.

- Egy hulla - nevetett tovább a lányka, és élvezte, hogy piszkálja a testvérét.

- Benedek egy béka! Jó?! - kiáltott a lánykára, miközben elővette az ételém. - Így ni, te gyönyörű! - tette a terráriumba a tálat, majd óvatosan kihúzta a kezét, nehogy az üveg megvágja a puha bőrét.

- Ez egy csúnya féreg! - mondta gúnyosan a lányka, várva, hátha felbosszantja a testvérét.

- Ne bántsod, nálad sokkal szebb! - vágott vissza a fiú.

- Gyertek már! El fogunk késni! - szólalt meg az apjuk.

- Nem is vagyok csúnya - motyogta az orra alatt a kis szőke, majd megfogta a táskáját, felém fordult, és kinyújtotta a nyelvét. Aztán elszaladt. Az emberek azt hiszik, nem értem őket, egyáltalán nem értek semmit abból, ami épp körülöttük történik. Azt hiszik, hogy nem hallom őket, mikor kiabálnak egymással, vagy, hogy a kis szőke képes volna megölni a testvérét csak azért, hogy kilökjék azt a kis zöld mocskot az ablakon, vagyis engem. Nem is sejtik, hogy tudom, mit gondolnak rólam. Bár össze tudnak zavarni. Néha azt hiszem, szeretnek, és szépnek tartják a

zöld és keménynek tűnő bőröm. De az emberek külsőségesek. Máskor undorral néznek rám, amivel nincs annyira nagy baj, hiszen a szépség relatív, és a relativitást figyelembe véve mindenkinek meg van engedve, hogy azt tartson szépnek, amit csak akar, azonban a beszámolókról és véleményekről másképp gondolkodom. Az emberek azt hiszik, megváltoztatják a világom, ha hozzám vágják a véleményük. Csak attól félek, hogy ha megváltoztatni nem is jön össze, de belegázolni és összeomlasztani mindenképp sikerül nekik.

A nagymama valahányszor elbiceg a terráriumom előtt, mindig hozzám vágja, miközben a lányára nézve undorral az arcán kapaszkodik a botjába, hogy el ne dőljön. Talán a gravitáció, talán az öreg lábai miatt, vagy csak a sokáig érlelt szilva teszi meg a hatását.

- Félek ettől a békától. Néha úgy néz rám, mint egy krokodil - károgtá.
- De hát még sosem nézett rád krokodil, akkor honnan tudnád, milyen az? - próbálta békíteni a gyerekek édesanyja.
- A krokodil és a béka nézése között nincs sok különbség. Mindkettő ádáz, és a béka is ugyanúgy meg akar enni, mint a krokodil.
- Persze! Csak rád és az olcsó rúzsra vágyom a ráncos ajkaidon - gondoltam.
- Felesleges pénzkidobás volt ez a dög - folytatta.
- Mint a rúzsod! - futott át az agyamon.
- Tudom nagy, de tudod, milyen az unokád! Marcitól nem volt maradás, meglátta és megszerette. Kellott neki... - ölelte a száraz ruhákat Tünde kétségbeesett arccal.
- Te vagy az anyja! Te döntöd el, mi a jó neki, te irányítod. Hiszen még gyerek, azt hiszi, ő a világ közepe, hogy a nap körülötte kel és fekszik - magyarázott mindkét kezével Ica.
- Nem mondhatom meg neki, mit szeressen. Anya, te sem mondtad meg nekem, kit szerethetek.
- Meg is bántam, most nem egy ilyen félkegyelművel lennél, hanem Párizsban laknál, egy gazdag, jóképű férfi mellett, aki nap mint nap virágok százaival kényeztetne téged - csillantak fel Ica szemei, és épp hogy ki nem szaladt a száján: - Beteljesíteném az álmaim rajtad keresztül.

- Anya! - forgatta a szemeit Tünde, miközben megszabadult a ruháktól, majd folytatta:

- Nem kell száz virág, tudod jól! Egyetlen virágom van - mosolygott a gyűrűjére, majd óvatosan elforgatta jobbra majd balra, végül visszaigazította az eredeti helyére. A gyűrűn egy virág volt, a közepén egy kis ékkövel.

- Bolond vagy, de még mindig szereted - nézett a lányára, mintha egy érző emberi lény volna, majd ürességgel a hangjában megszólalt: - Lökd ki azt a zöld taknyot, feláll tőle a hátamon a szőr! - majd fogta magát, és turbó sebességgel odébbállt.

- Na, itt is megy a színlelés, de csak azért, mert meguntál élni! - gondoltam.

Nem akartam olyan helyen lenni, ahol nem látnak szívesen. Végiggondoltam hát, kiknek hiányoznék. A kis szőkének biztos nem, a szülők sem rajonganak értem. A nagy a halálom akarja, mondjuk szerintem az övét jobban várja, azért én is rajta vagyok a listán. Furcsa. Abba bele sem gondol, hogy lehet, a túlvilágon találkozunk. Egyedül, aki sajnálna engem, az Marci. Nem akarom látni az arcát, mikor a terráriumhoz szalad. Nekinyomja az arcát az üveghez, a kezeivel megtámasztja, aztán fájdalommal és... na nem, ebbe nem gondolok bele! Túl fogja tenni magát rajtam, előbb vagy utóbb elfejt majd. A kérdés már csak felém él. Vajon én elfelejtem majd? El fogom felejteni azt, akit valaha úgy szerettem? Úgy szerettem, pedig sosem nézett a szemembe. Állandóan vártam, mikor néz már a szemembe, de sosem tette. Tegyük hozzá, eszerint én csak mellékes szereplő vagyok az életében. Ha beszél hozzám, csak azért teszi, mert én emlékeztetem rá, hogy létezem.

Tudtam, miképp nyílik a terrárium. A pillanat hevében hozott döntés, a kéretlen vélemények nyomasztó érzése késztetett hát rá, hogy elhagyjam azt a helyet, amit otthonomnak neveztem annyi békaéven keresztül. A terrárium nem volt valami nagy, de elfértem benne a szeretetemmel és a haragommal. Felugrottam a fejemmel, meglöktem a terrárium tetejét, az pedig egyből kinyílt. Másodjára is felugrottam, és már kinn is voltam. Azonban nem voltam halk. Tünde egyből felfigyelt a zajra és közel sietett. Gondoltam, elrejtőzöm a fűben, mire szomorúan konsta-

táltam, hogy itt bizony még a fű sem terem. Próbáltam egyhelyben maradni és nem okozni nagy feltűnést. Tünde azonban kiszúrta, elővett egy seprűt, mire elkezdtem elugrani, de természetesen gyorsabb volt, elkapott, és visszatett a terráriumba. A tetejére pedig egy könyvet tett, azért, hogy keresztbe húzza a számításaim. Ilyenek az emberek. Nem szeretnek szeretni. Ha szeretett volna, engedett volna szabad lenni, világgá menni.

- Anya! Képzeld! - kiáltott Tünde zaklatottan.

- Mi az? Csak nem megharapott a kis krokodilpalánta? - kuncogott az orra alatt Ica.

- Benedek meg akart szökni. Bele sem merek gondolni, mi lett volna Marcival, ha rájött volna, hogy elmenekült az ő kis barátja.

- Marcinak rengeteg barátja van, fel sem tűnt volna neki, hogy eggyel több vagy kevesebb.

- De akkor is! Szereti őt - tárta szét a karjait Tünde.

- A semmin hisztizel. Nem ilyenek neveltelek. Amúgy meg el kellett volna engedned, ha menni akart.

- Nem lehet mindig az, amit mi akarunk, anya. Te tudod a legjobban, hogy nem erről szól az életünk.

- Ne általánosíts!

- Mindegy, hányas szám hányas személy. Mindketten tudjuk, mit akarok mondani.

- Csak azt tudom, amit elmondasz. Nem vagyok gondolatolvasó, hogy kitaláljam, mit akarsz!

- Tisztában vagyok veled.

- Nem úgy festesz - rázta meg a fejét, majd az akvárium felé fordult és ránézett a botjára.

- Na, majd én megszabadítalak! - gondolta.

Tünde elment elpakolni a száraz ruhákat, majd Ica odajött a terráriumhoz és halkán suttogni kezdett:

- Nem jó itt neked, ugye? Én sem szeretlek. El foglak engedni téged, de hidd el, nem azért, mert azt akarom, hogy jól érezd magad. Tudom, hogy körülbelül a harmadik nap után éhen pusztulsz, vagy eltapos egy autó, esetleg megtalál egy kisgyerek és halálra kínoz majd. Nem foglak

sajnálni. Nyugodt leszek, legalább nem kell nézmem ebédkor az undorító arcod. Szóval nem, egyáltalán nem érzem úgy, hogy kegyetlen lennék. Csak szeretem önmagam, ennyi. Marcit pedig megnyugtatja majd valami szórakoztató játék, ami sokkal kevesebbe kerül, mint te, de sokkal aranyosabb lesz majd, mint amilyen te bármikor is lenni akartál. Szóval nem kell aggódnod miatta. Az összetört szív is gyógyítható, csak meg kell találni a módját, hogyan tegyük egésszé, amit darabokra törtünk. Ahogy hallgattam a szavait, rájöttem, hogy ez a nő hallott. Ki tudja, mikor halt meg? Ki tudja, hány ilyen ember van még? Ki akarná tudni? Hallott emberek élik ezt az életet, és csodálkoznak azon, amit alkotnak. Ica is... tizenöt évesen meghalt, de majd csak hatvanöt évesen temetik. Míg a temetők tele vannak élőkkal. Könyvek, amik sosem lettek megírva, dalok, amik sosem lettek elénekelve, hegek nem lettek begyógyítva, szerelmek nem teljesedtek be, könnyek nem lettek kisírva és most... most bezárták őket egy időtől védhetetlen ládába, és senki sem nyitja ki őket, senki sem nyithatja ki őket. Van egyáltalán valaki, aki ki akarná nyitni? Dehogy! A fejükre húzzák a látszatokból szőtt takarót és öntudatlan, a fogukat összeszorítva küzdenek, hogy senki meg ne szabadítsa őket attól a kényelemtől, amibe ringatták magukat. Ha valaki megpróbálja kirángatni őket a valóságba, azt két kézzel tolják el maguktól, a lehető legmesszebbre, mondván „Ne szólj bele abba, ami nem a te dolgod!”

Mire észbe kaptam, már az utcán voltam. Ica megszabadult tőlem. Kivett, aztán összetörte a terráriumot, és úgy tüntette fel, mintha a próbálkozásom termett volna gyümölcsöt, tehát: „belülről próbálta összeszétörni”, és mindent megtett azért, hogy hihető mesét kovácsoljon. Az okokat nem is kellett alátámasztania, ugyanis Tünde tudta, hogy már próbálkoztam egyszer. Micsoda hazugság! Csodálnám, ha az emberek elhinnék, de az emberek szívesen hisznek a hazugságoknak, szóval, ki tudja? Lehet, elhiszik.

Elveszett voltam, ahogy kiléptem az utcára, mindent hatalmasnak éreztem, hatalmasabbnak, mint amilyen hatalmas az valójában. A lehető legmesszebb igyekeztem elmenni, otthagyni azt a helyet, amit otthonnak neveztem annyi éven keresztül. Nem akartam a terráriumom

kényelmére, biztonságot nyújtó érzetére gondolni. Nem akartam bevalani magamnak, hogy haza vágyom. Ekkor felgyulladt bennem egy tűz, arra gondoltam, hogy körbeutaznám a világot, én lennék az egyedüli világot járó béka. Milyen szép álom... Nem volt több időm álmodozni, ugyanis egy gólya leszállt az égről. Már, amikor közeledett felém, tudtam, hogy mi lesz a vége. Tudtam, hogy beteljesedik az álmom. Mielőtt világgá vittek, visszapillantottam. Aztán a karmai közzé vett, és csak repültünk. Ő hazament, míg én a halálba. A történet egyáltalán nem szomorú, csak bizonyítja, hogy milyen csodálatos az élet. Olyan dolgok szivárognak ki és öltenek testet, amelyeket talán még el sem merünk képzelni. Egy békának is megadatott, hogy repüljön. Gondoltad volna? Ha így látod, így van. Rengeteg arca van az igazságnak.

Az emberek keresik, de sokszor a saját igazságuk sem képesek meglátni, nemhogy a teljességével megbirkózni. Mert a teljes igazság az, hogy bár egy élet véget ért, és egy valakinek azóta sem lehet betölteni az űrt a szívében, de két éhező fióka életét mentette, még akkor is, ha az övével fizetett.

Klotz Mária: Brekuska

Brekeke, brekeke, béka papa, jól vagy-e?
Én bizony remekül, a hangom csak úgy csendül.
Kurjongatok a moszatos víz mellett,
Anyabéka kuruttyoló hangja helyett.

Brekeke, brekeke, kicsi béka, dalolsz-e?
Rólad szól apád dala, élvezetes lalala.
Egyedül ugrálsz a Slötyi-tó partján,
Kincses halat találsz a hét minden napján.
Egyszer te is erősen rázendítesz,
Gazdag békakórust ékesítesz.
Ébredj, drága, apró békuci,
Sokáig már nem bírja hanggal apuci!

Szabó Eszter Helka: Marsi békák

Letelt a műszak. Örs a völgy felé tart: ott pihen egy kicsit, aztán beugrik a Planétába, hogy visszakérje a tartozását attól a rohadék Gregtől. Már egy fél marsi éve ígéreti, de még mindig nem látta viszont a pénzét. A gyorslifttel hamar leért a völgybe, majd lerogyott kedvenc foteljébe. A csuklópántján megjelent a „Lazíts!” utasítás. Igen ám, de mi ez a furcsa lény a lábánál? Nyálkás, zöldes teste van barna csíkokkal, pettyekkel. Dülledt szemével mereven nézi őt.

Örs a lézerpisztolya után kapott. Még szerencse, hogy kifacsart agyába bevillant: idegen lénnel próbáljunk barátságosan kommunikálni. Melyik nyelven? Az ügyintézés, diplomácia, kultúra hivatalos nyelve az eszperantó a XXII. század nyolcvanas éveiben, de a Planétában és más marsi ivókban is az angolt vagy a kínait beszélnek mint szlenget. Az országhatárokat is eltörölték, de a század közepétől divatba jött a családfák és az ősök nyelvének felkutatása. Örs is tudja magáról, hogy egy kis népből, a magyarból származik. Mondják is a nevét mindenféleképpen: Ös, Össz, Ősz, Ös, Örr... Ez a lény itt, előtte meg csak annyit mond: „brek...brek...” Na, ilyen nevű munkatársa nincs a Marson, hacsak az a személtáda Greg nem szórakozik vele!

Gyorsan lefotózta az állatot, majd megnézte a neten, a csuklópántján, mit kell tudni róla. Élő állatnak tűnik, mert lüktet a nagy szája alatti rész, a nyaka vagy a hasa. Miért érzi úgy, hogy élő állat figyel a lába mellett? Lásuk csak! „Kecskebéka - gyakori kétéltű állat, de nem önálló faj: a tavi béka és a kis tavibéka természetes hibridje, azaz csak akkor marad fenn, ha mindkét faj jelen van. Jé, éppen Közép-Európa lakója, ahonnan Örs is származik! Egyre izgalmasabb a dolog. Jé, 6-12 cm hosszú, de ugrólába a 10 cm-t is elérheti! Az a lényeg, hogy az emberre veszélytelen. „A békák jelzik a vizek tisztaságát” - olvassa tovább. Micsoda? Akkor itt, valahol a szakadékban víznek kell lennie, ahol bizonyára sokkal több példány él.

Jó lenne megfogni és hazavinni - gondolta Örs. A barátnője, Cindy bizonyára nagyon örülne egy élő állatnak, mert a háborúk, természeti csapások óta jóformán már csak robotállatok élnek a Földön. Közép-

Európa most sivatagos. Az ott élők tevetartásra álltak át, tisztára, mint az ősi sztyeppéken... úgy tudja, a magyar is sztyepei eredetű nép, bár ősei eredetét máig vitatják a kutatók. Az a kevés oázis, ami megmaradt, mind rekreációs centrum. Az ott élő békák természetesen védett állatok, de azok a marsi élő állatok is. A Természetvédelmi Rendőrség tetemes bírságot szabna ki, ha ezt itt most befogná Cindynek. Két hónap múlva lejár a munkaszerződése. Nincs az a kisbolygó, ahol annyit lehetne keresni, mint a Mars rézbányáiban! Addig törődni kellene ezzel az állattal. A békatartásról sem tud még semmit.

Kötél - ez jutott most eszébe, mivel a gyorslift legalsó állomásán ücsörög. Ha meg akarja szerezni a többi békát, kötéllal kell leereszkednie az alsó szintekre. Valahol ott lehet a patak vagy tó, ahonnan ez az állat jött. Hogy keveredett ide? Miért éppen az ő lábához? Miért ilyen békés, mikor azt olvasta, hogy nagyokat ugrálnak? Ráadásul itt nincs is élelem! A „Folklór” linkjét is meg kellene nyomni, hátha kiderül valami. Mi az, hogy „elvarázsolt királykisasszony”? Van neki barátnője, igaz, hogy a Földön. Két hónap múlva már lesz annyi pénze, hogy ott, Új-Zélandon, annak a csendes öbölnek a partján élhessenek. Amerikával már torkig vannak: gyakoriak a hurrikánok, északon mindent jég borít, az egyenlítői hőség nem embernek való, Dél-Amerika csücskében nem lenne maradásuk a kalózoaktól...

Tényleg, mi lenne, ha megcsókolná ezt a békát? Olyan undok, nyálkás bőre van... A kesztyűjét a marsi éghajlat miatt nem vetheti le. Ez pillanatok alatt elugrik, aztán már túl is van ungon-berken. A sisakját sem vetheti le az oxigénpalack miatt. A Planétába sem csalhatja magával, mert ott hiába van oxigén, a haverok azonnal elvonnák tőle a békát. Talán az a megoldás, ha gyorsan elmond mindent Bobnak, a haverjának. Közösen csak kitalálnak valamit!

- Képzeld, Bob, itt van a lábamnál egy kecskebéka a völgyi padnál! - kezdte.

- Jó is a kecsketej! Hű, de régen ivott anyám! Mindig arról áradozott - folytatta Bob nagy nosztalgiával.

- Nem kecske, hanem kecskebéka! Olvass figyelmesebben! - utasította haverját.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Bocsi, de hol lehet ott víz? - csodálkozott.
- Szerintem lejjebb, a szakadékban. Szerezz köteleket, kérlek! Összeszedhetnének egy halom békát!
- Elment az eszed! Még csak az kéne, hogy megbüntessenek!
- Akkor olvasd el a „Folklór” részt, légy szíves! - kérte Örs.
- O.K., rögtön ott leszek! Elhozzuk azt a békát a Planétába, de csak akkor segíték, ha először én csókolhatom szájon!
- Zsarolni akarsz? - kérdezte idegesen Örs. Tudta, hogy Bob szakított a barátnőjével, Ollyval, neki aztán tökmindegy, ki az „elvarázsolt királykisasszony”.
- Fenét. Jól van, kezd te, hátha Cindy, aztán ha nem ő, én örömmel folytatom. Köteleket is szerzek, majd bemesélem a rendőrnek, hogy a legújabb parancs, nyomozgasson egy kicsit...
- Ez aztán a beszéd! Mindig tudtam, hogy igaz barát vagy... - hümmögte Örs elérzékenyülve.

Ment minden, mint a karikacsapás. Bob hamar megjött a kötelekkel és a hegymászó hátizsákkal, aztán irány a szakadék! A kecskebéka elugrott előlük, de ők megpróbálták... Még szerencse, hogy a csuklópántjuk folyton figyelmeztette őket: „Csúszik a talaj”, „Lépj rá teljesen” - meg hasonlók. Már közelgett a marsi éjszaka, mire elérték a szakadék alját. Ott volt a kis tó. Egy bottal megmérte Bob a mélyét: nem volt több egy méternél. Élesítettek a fejükön levő mikrofonon, hogy meghallják a kurrutyolást, vartyogást vagy brekegést.

- Mi van, ha ezt is bekamerázták? - kérdezte Örs kétségbeesetten.
- Aligha - vágta rá Bob, majd folytatta -, mert itt nincs ipar, sem rekreáció, sem egyéb szolgáltatás. A cég kizárólag a rézbányákból él, ezért nem érdekük, hogy kamerázzanak. Te még azt is képes lennél elhinni, hogy az egész Marsot megfigyelik - cukkolta barátját.
- Képes lennék, mivel az élő állat ritka portéka - vágta rá Örs határozottan.
- A kutatók a kisbolygók iránt érdeklődnek, ahol a földi klímához hasonló körülmények vannak. Igaz, hosszabb az út, de divatba jött a Zeta - mondta Bob, mintha mindez még nem jött volna ki Örs könyökén.
- A rendőrök...- kezdte Örs, de Bob belefojtotta a szót barátjába.

- Kuss! Akarunk élő békákat vagy nem akarunk?

- Akarunk, naná! - vágta rá Örs, mert nem szeretett volna gyávának mutatkozni, noha rettenetesen félt.

Végre szabad szemmel is láthatták az apró, vörös köveket, rajtuk a brekegő békákkal. Óvatosan bántak a fénnel, nehogy elriasszák őket. Örsnek rémlett, hogy a lábánál ücsörgő példány ugyanilyen hangokat adott ki. Bob hálót is hozott, ami most nagyon jól jött. Zajtalanul kiszedték, aztán megcélozták a legelső követ. A szanaszét ugráló állatokból mindössze kettő maradt a hálójukban. Boldogan szorította magához a zsákmányt Bob, miközben Örs arra gondolt, mi van, ha ezek csak közönséges békák? Amilyen peches, bizonyára az lehetett a csodabéka, amelyik felmászott a rekreációs fotel mellé. Sebaj, majd meglátják...

- Hozzuk vizet! - határozott Örs.

- Végre egy praktikus ötlet tőled! - évődött Bob. Gyorsan telemerték vízhatlan anorájkjuk fejét, sőt, kiivott kulacsaikba is vizet töltöttek koktéll helyett. Bob még tömlőről is gondoskodott, mintha tevegelni menne egy földi sivatagban. Most aztán rejtegethetjük őket a rendőrök elől! - gondolta Örs, aztán azon járt az esze, mivel kényszerítse Greget az adósság törlesztésére. Még szerencse, hogy holnap pihenőnap, mert a békakaland sok energiát kivett belőle. Ráadásul most jön még a java!

Hazafelé tartva mindent elolvastak a csuklópántjukról a békatartásról. A szövegeket természetesen eszperantóul írták. Szerencsére a békák nyelvét könnyű lesz megérteni - gondolta Örs, mert odahaza, a Földön angolul beszéltek, Cindy még annyira sem tud eszperantóul, mint ő, a kínaiak eszperantó beszédét sokszor nehéz követni, bár ez attól függ, melyik tartományból érkeztek. Örsnek fogalma sem volt, honnan szereznek majd rovarokat az állatok táplálására, ezért vagy csinos nővé változnak, vagy rögvest megeszik őket. Szegény Cindy! Mielőtt hazamegy, le kell ereszkednie ehhez a tóhoz egy újabb békáért. Ha lesz is élő béka, hogyan bírja ki a hosszú ürrepülést?

Másnap - a Planétába tartva a zsákmánnyal - még egyikük sem tudta, hogy a hazaúton Bobot az éhhaláltól a békái mentik majd meg, Örs pedig meg sem éri a hazautazást, mert Greg lelövi a lézerpisztolyával.

Nyakó Attila: Békamese

Bandukolt az utcán nagy búsan egy varangy,
szép arany-zöld nyakán föl-fölcsillant a langy
nyári zápor által nyálkássá vált hártya,
hömpölygött a körút, gőzölt lenn a járda.

Bújócskázott a nap bongyor felhők között,
toronyházak fölé szivárvány költözött.
Pocsolyákon úsztak kövér olajfoltok,
színes volt a világ, ő mégsem volt boldog.

Kipufogógázok oldalába martak,
életére törtek ordas cipőtalpak.
Úgy döntött, Budára villamosozik át,
ám ekkor meglátta Harcsa Veronikát.

Ott állt a peronon, karjában egy cekker,
bámulta a békát undok halszemekkel.
Aztán ijedtében sikoltott egy nagyot,
- na, ettől se kérek, asszem autogramot -

gondolta, s ment tovább. Fáradt már a lába,
meg sem lepődött, hogy Csuka Mónikába
botlik a Blahánál - sodorták a népek,
tán neki tátogott? Legyintett, csak playback...

Sirályok sírtak a lelkében valahol,
végül ő is, mert egy nagy gurulós szatyor
zúgott át a hátán, majd újabb csalódás,
Oktogonnál az az ítélezésgazdás,

hol Medgyessy Péter mosolyogva várta,
ekkor üvöltve egy csatornanyílásba
vetette le magát, elnyelték a rácsok,
hogya van tanulság, megírják majd mások...

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
